

Pál második levele a korinthusiakhoz

Lekció: Mt. 11.20-30
Textus: IIKor 10.1.11

2000. máj. 7.
Gazdagrét

Hogyan harcoljunk?

Ha valaki egyben olvassa a II. korintusi levelet, feltűnik neki, hogy az 1-9 és a 10-13 fejezetek között hatalmas törés van. A levél első részének hangneme az öröm, a bizakodás, amely abból fakadt, hogy jóra fordultak a dolgok. Tudjuk, hogy Pál apostol komoly ellentétbe került az általa alapított gyülekezettel, mert valaki súlyosan vétkezett, majd ennek kapcsán nem megtért, hanem az apostol ellen fordult, aki mellett nem állt ki szeretett gyülekezete, és nem büntették meg a vétkest. Pál apostol Korintusba utazott, hogy rendezze a helyzetet, ám ez az útja sikertelennek bizonyult. Ezután írt egy újabb levelet Korintusba gyötrődések és sok könnyhullatás között, amely levél elérte a célját. Megszomorította a korinthusiakat, amely szomorúságból megtérés fakadt. A bűnöst megbüntették. Ezek a jó hírek jutottak el Pálhoz, aki az öröm és megkönnyebbülés hangján írt az előző fejezetekben.

Most azonban váratlanul és hirtelen igen kemény védekező, sőt, támadó hangnemet üt meg. Kérdés, hogy vajon mi lehet ennek a magyarázata? Vagy a levélírás közben érték újabb - rossz - hírek Korintusból, vagy pedig egy más alkalommal írt levele lett idecsatolva. A 10-13 fejezetek háttere nyilvánvaló: A Korintusba érkező álapostolok - talán éppen a gyülekezet bizalmának helyreálltát látván - megtámadják Pált, és súlyos vádakkal illetik. A hamis apostolok kritikáját Pál soraiból rekonstruktálhatjuk. Azt vetik a szemére - és terjesztik a korintusi gyülekezet tagjai között - , hogy távollétében, leveleiben keményen, erősen, bártran szól, de amikor jelen van, akkor félnék és erőtlén. Levelei által ijesztget, amikor megérkezik, akkor pedig kiderül, hogy *"testi megjelenése erőtlén, és beszéde szálnalmas."* Bármilyen legyen erőtlensége, betegsége, a görög, egészséget imádó, kultúrában az rossz pontnak számított. Ugyanígy nem sokat ért az, aki nem volt jó rétor, aki nem volt az ékesszólás mestere. Mindez, úgy tűnik, igaz volt Pálra nézve.

Pál nem próbált többnek látszani, mint egy egyszerű ember. Ő nem hatalommal, presztízzsel, ékesszólással, látomásokra, jelekre és csodákra való hivatkozással, ajánlólevelekkel felszerelve érkezett Korintusba az evangéliumot hirdetni. Az álapostolok viszont így jöttek, és ezek hiányában kritizálják Pált. Az apostol a mai részben a katonai életből vett képekkel válaszol az őt ért támadásokra. Lássuk, hogy mit tanít a harcról, arról, ahogyan megvédi magát az álapostolokkal szemben és támadást intéz ellenük, valamint arról a harcról is, amely az evangélium szolgálata életében.

I. Nem test szerint hadakozik

Pál azt írja, hogy *"testben élünk, de nem test szerint hadakozunk"*. Ezzel azt mondja, hogy ebben a világban élünk, de nem e világ eszközeivel harcolunk, hiszen harcunk nem az e világhoz tartozók ellen van. Amikor hamis apostolok más evangéliumot hirdetnek a korinthusiaknak, Pál azt vallja meg, hogy a más Jézus mögött más lélek (11.4), azaz nem Isten Lelke, áll - ezért a harc lelki-szellemi harc. Amikor apostoli szolgálatára, az evangélium hirdetésére tekint, szintén tudja, hogy nem emberi erővel harcol, hiszen e világ istene vakította meg az emberek gondolkozását (4.4). Ugyanezt így fogalmazza meg az Efézusi levélben: *"Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak"* (6.12).

Éppen ezért kéri Pál a Krisztus szelídségével és gyöngédségével, hogy fogadják meg intéseit. Ő megtanulta Krisztustól, hogy szelídlelkű és alázkodó, és éppen ezt vetik szemére gyengeségként. Pál azonban nem kezd el tombolni, kirohanni ellenük, feljelentéseket írni, hamis

viszontvadásokat terjeszteni, másokat bemocskolni, vagy valamivel a korintusiakat zsarolni: nem test szerint hadakozik. Tud ő bátor, határozott lenni, szelídsége mögött erő van. Ez azonban Isten ereje, nem emberé. Saját felindulásából, sérelméből, megbántottságából cselekedni test szerinti harcot jelentene, ami semmit sem ér. Amíg a test szerint hadakozó ember jól érzi magát a válaszcspásban, addig a Lélek szerint harcoló, még ha keménynek kell is lennie, fájdalmat hordoz. Ezért kér Pál, és ezért mondja, hogy amikor jelen lesz, *"ne kelljen erélyesnek lennie"*.

Te vajon ki ellen harcolsz, és hogyan teszed ezt? Gyakran megyünk neki embereknek, körülményeknek, akadályoknak - testi módon. Vakon arra, hogy nem test és vér ellen van hadakozásunk. Téves harcainkkal megbántunk másokat, kimerítjük magunkat, és mégsem látunk változást. Nem lehet test szerint harcolni a "nem test és vér" ellen. Bárcsak meglátnád ma, hol vívsz szélmalomharcot, és eljutnál oda, ahová a mélyen megbántott, lenézett, kinevetett apostol: Testben élünk, de nem test szerint hadakozunk.

II. Mi ellen küzd?

Vajon mi ellen küzd az apostol? Tudjuk, hogy az álapostolok ellen, tudjuk, hogy a korintusi gyülekezet tagjaiért, és azt is, hogy a háttérben szellemi hatalmasságok állnak. Mégis elmond még valamit a harcról: *"hadakozásunk fegyverei ... erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására. Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magaslatot, amelyet az Isten ismeretével szemben emeltek."* Pál erődítményről és magaslatról beszél. Minkét szó a katonai nyelvből való, és védelmi pontokat, állásokat jelöl, amit a hódítónak be kell venni. Ezeket az erődítményeket és magaslatokat Isten ismeretével szemben emelt okoskodásnak nevezi az apostol. *A harc tehát a fejben, a gondolatvilágban folyik!* Talán jobb, ha okoskodás helyett gondolatra, érvrendszerre, eszmére utalunk. Olyan igazságként berögzült meggyőződésekre, amelyek nem engedik be az Isten ismeretét az emberbe. A hódítónak, a harcosnak le kell rombolnia az erődítményeket, a bástyákat, ahhoz, hogy bevegje a várat. Először az Isten ismeretét akadályozó és fenntartó hamis gondolatoknak, érveléseknek, eszméknek kell összeomolniuk, és csak utána "veheti be" Isten valakinek az életét.

Isten ismerete nem más, mint az evangélium elfogadása. Mint annak elismerése és befogadása, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia, átokhalált szenvedett, hogy az én bűnöm átkát magára vegye, feltámadt, hogy uralkodjon, és igényt tart az életemre. Mennyi magaslat emeltetik mindezzel szemben. Micsoda hatalma van a hitetlenségnek, a büszkeségnek, az Isten elleni lázadásnak az emberi értelemben! Micsoda megerősített bástyák, hogy csak az élő Isten be nem törjön oda, és el ne fogalja azt - az őt illető helyet! Mennyi agyafúrt, fondorlatos gondolat, csak hogy Jézus Krisztus ne uralkodjon rajtad! És ha az egyik magaslatot összezúzza, azonnal épül a másik. Ha eddig az volt, hogy a tudomány fejlettsége mellett lehetetlen csodákat tevő Istenben hinni, holnap az lesz, hogy minden isten egyenlő - mindegy, hogy hívjuk, holnapután pedig azzal tartod távol, hogy ha lenne Isten, nem lenne ennyi szenvedés a világban...

Pál egy másik képet is használ, mégpedig a foglyulejtés képét: *"...foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmességre"*. Amint láttuk a harc a gondolkodásunkban folyik. Az ellenség, a Sátán gondolatok formájában jelenik meg. Gondolatok, amelyek nem igazak, hanem hamisak, amelyek nem az Isten akaratára vezetnek, hanem Isten ellen valók. Pál úgy látja a harcot, az evangélium hirdetését, hogy a gondolatokat foglyul kell ejteni, azaz meg kell fékezni, le kell fegyverezni. Azért, hogy engedelmeskedjenek Krisztusnak, aki erősebb és hatalmasabb náluk.

Ez a már hívó emberek életére nézve is igaz. A keresztyén élet harc, amely gyakran a gondolkodásban folyik. Sokakat gyötörnek különféle gondolatok. Legtöbbször nem tudják, hogy igazak vagy hamisak-e, higgyenek és engedelmeskedjenek neki, vagy nem. Vannak olyanok, amelyek félelmeket és rettegést keltenek, mások szégyenérzetet és méltatlanságérzést, megint mások alkalmatlanságérzést, erőtlenséget, vagy éppen kételyt és hitetlenséget. Néha a bosszú és

gyűlölet irányában indulnak el gondolataink, máskor a keserűség és önsajnálat jelentkezik. Nekünk szól a tanács: ejtsetek foglyul minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmességre!

Hogyan? Mi által? Melyek a fegyverek, amelyek rombolnak?

III. A lelki fegyverek

Pál ebben a részben nem nevezi néven a fegyvereket, csak annyit mond róluk, hogy nem testiek és erősek az Isten kezében. A testi/evilági ellentéte a lelki, a Szentlélektől való, az ő hatalma alatt álló. Melyek azok a fegyverek, amelyek Istentől való erővel bírnak? Pál apostol bővebb kifejtését adja ennek az Efézusi levél már idézett részében, azonban most csak két vonatkozására szeretnék kitérni.

Az első az Isten Igéje, az evangélium hirdetése. Ezt nevezi Pál a Lélek kardjának. Ahol az evangélium hirdettetik, ott az Isten ereje kiárad, hiszen az evangélium Isten ereje mindenkinek üdvösségére, aki hisz (Róm.1.16). Az egész Szentírásnak ez a központi mondanivalója: Jézus Krisztus meghalt és feltámadt, hogy neked életet adjon. Ennek az evangéliumnak a megvallása, a továbbmondása, a megélése által Isten leront erődítményeket és magasságokat.

Az Ige azonban ennél gazdagabb. Nem mond többet, mint Jézus Krisztus, mint az ő értünk való halála és feltámadása, de ennek titkát mélyen kibontja. Ennek kapcsán beszél a félelmekről, a szegénységről, az alkalmatlanságérzésről, a kételyről, és így tovább. Világosságot gyújt ott, ahol benünk homály, bizonytalanság van. Így ejthetjük foglyul a gondolatainkat a Krisztus iránti engedelmességre: megvalljuk azt, amit Krisztus az ő Igéjében mond rólunk. Ehhez azonban olvasni, tanulmányozni, szívükbe rejteni kell az ő beszédét.

A másik oldala a lelki fegyvernek az imádság. Az imádságban fogadjuk el az Ige igazságát minden hamisság felett. Imádságban hívjuk segítségül Jézust, a szabadítót. Imádságra adatik a Szentlélek, imádságban vagyunk kapcsolatban az Úrral. Imádság nélkül nem tudunk Lélek szerint hadakozni, imádság nélkül elvesztünk.

Gondoljuk hát végig, milyen harcokat vívunk? Hiábavalót, test szerint, vagy amire Isten hívott, Lélek szerint? Az Ige és az imádság köt össze Isten erejével. Ezek nélkül nem hadakozhatunk lelki módon, hiszen nincs erőnk. Így marad gyakran a test szerinti küzdelem. Mi azonban vessük el magunktól a test szerinti küzdelmet, és hadakozzunk Lélek szerint. Szánjuk magunkat oda az Igének és az imádságra, és meglátjuk, ahogyan Isten munkálkodni fog bennünk.